

KORACI MISLI

Marija Banek

Moja Istina

Istini za volju, ja
nemam puno toga
za reći. Ali pišem.
Pišem, da bi netko,
jednog lijepog dana
(zapravo kišovito.
Tada se poseže za knjigom!
Ali ja volim samo lijepe dane.
I noć, noć volim)
pročitao riječ i možda
možda rekao:
„ Vidi! Bila je!“
U vječnoj igri sunca
možda se ipak moje misli
pojave u nečijem snu.
Ali, istini za volju,
nemam baš puno toga
za reći.
Ipak ostavljam trag
- na papiru!

Zaista, što?

Što smo, ako se ne slomimo?

Još jedna okovana olupina

Koja tone i tone u bezdan

I,

Kada dosegne dno,

Može samo gledati uvis

Plaćući nijeme suze...

Pjesme ili Zašto pišem?

Pjesme pišem čuteći dodir...
Pjesme se rađaju iz besanih noći
i tmurnih jutara.

One su slapovi, odroni sjećanja
koji skrovito čuče u kutovima srca.

One su više nego sama ja:
ja se divim toj djeci Svjetla,
toj vrlini koju malotko ima
a Vječnost je u mislima stvara-
divim ti se nježno, o vrlino mlada,
o zavičaju svjetlih sjena!

Pjesme su moja radost i moja bol,
kolanje krvi žive u zemaljskim venama,
one me pretaču iz najviših ekstaza u
prostranstva, kaos Svemira.

Ostavljam sebe na papiru, svaku
suzu i uzdah, zrake sunca na licu,
vjetar u kosi i strastveni ljubav-
sve to u boli proživljavam.

Moj je cilj svako uzvišeno ljudsko srce,
svaka duša koja se ljepotom natapa,
i kada otklonim svaku sumnju
i ljuske teške, ljuske zemaljske.

Tiho u polumraku tek vječnosti stojim
pokoravajući se nijemo zvjezdanoj prašini
koja sipeći gluho moj kalež puni
kalež iz kojeg se opija moja duša.
Tek njezin sam glasnik
Glasnik koji priča o osjećajima
i obznanjuje čuda...!

U Svjetlost vjerujem, u beskrajnu Istinu
koja će prosvjetliti mene, malenog vikača.
U pjesmama živim, rađam se i umirem.
U njima ja jesam, ja i one, to je jedno.
I sve dok ih ima – postojim!

Ja, koja čuvam Sunce u grudima

Samo sam tren. Samo treptaj u vječnosti
tame, samo suza u oku promatrača i
jedna zraka kroz guste krošnje.
Ali sada sam tu, sa Suncem u grudima.
I donosim svjetlost u poljane sivila.
I bezlična lica pozivam na radost.
I dajem snagu okovanima u predaju i slabost.
I toplinu u zaboravljena srca.
I vičem, sa Suncem u grudima.
I plačem, sa Suncem u grudima.
I molim, sa Suncem u grudima.

*a razdirem sebe i donosim
dušu
u paliru žrvenom predajem je
svijetu
a tijelo dajem ponoćnim
vjetrima
da leti u tami, sa
Suncem
u grudima*

Jesenja elegija

Prošla je s mrazom u pogledu
i maglenom koprenom na očima
zaogrnuta plaštem od lišća.
I šaputala je o vjetrima
preskačući lokve jecaja kiša.
Uspavala je one koji su već kunjali polako
i umrtvila vode zamućenih jezera.
Ostavila me samu u ogoljenoj šumi
u šuštajima lišća i vlazi truleža
da tražim sunce, sunce u visinama,
i da se hranim posljednjim zrakama
dok mi otpalo kestenje ranjava noge.
Ostavila me da se brinem o napuštenim ptićima
i da grijem cvrčke u njedrima,
te malene glasnike sunca
i da ih čuvam od snijegova
i tražim utjehu u očima srna.
Ostavila me na raskrižju polarnih vjetrova
da mi ogole tijelo i misli
i da slušam žalopojke ožalošćenih majki
kojima su sinovi zemaljski pretvoreni u prah
i radujem se s malenim crvima
i plačem za suncem u sutonu
i izdišem za smirajima mraka...

Kiša

kada bi
se sve kiše
odjednom spustile
na nas i stale zalijevati
bolne nam rane i ispirati tugu
što pritišće dušu i misli kao kamen
ostali bismo prazni i tihi iako
tako čeznemo za mirom i
polako bismo umirali
u tišini bez ijedne
suvišne riječi...
Tabula rasa.

Moj bol

On se javi u osvit zore,
kada su oči još slabe i snene.
Tinja dok sunce polako se penje
I pobjeđuje magle izjutra nakupljene.

I grije ga sunce što u podne žari
nježno ga njiše zrakama nade.
A on se diže i dižući krvari,
misli da može u visine sjajne...

Ali kad sunce krvlju odlazak najavi
i nečujna tama obuze srce,
pada u mase na crvljivim tlama
i grozničavo viče i krvari :
Ja živim za sunce! U njemu je istina!

Suze

Samo ću zapisati svoje suze
dok obrazima nijemo klize.

Nitko,

nitko za njih ne zna.

Samo ću zapisati svoje suze ,
dok još u mislima se tvore,
a u njima se vide odbljesci
zvijezda

Jesen

Znam da je ovdje.
Udišem njezinu blizinu.
I čujem kako šušti po sagu žutog, osušenog lišća
i kako se primiče u jutarnjim maglama.
Kako uspavljuje i tješi dok joj kiše jecaju u grudima
i kako govori padom kestena i umiruje uzburkana jezera.

Znam da je ovdje.
Osjećam je u sebi.
Skraćuje mi dan i približava noć.
U ustima osjećam okusi krvi koja se pjeni i kipi,
izvire iz pora i stremlje ka svjetlu,
ka suncu što izdiše posljednjim zrakama.
I tonem, tonem u san
I smiruje mi krv
I raznosi je po papiru
Gdje će kolati zauvijek.

Vječnom pjesniku

Ostani noćas, dok sam tako vječna,
dok se topim kao svijeća na vatri...
Probudi me nježno i šapći na uho
sve što nikad prije izrekao nisi...
Bit ću ti oko, usta i ruka.
Tražit ćemo zajedno noćne leptire.
Naše će krilo biti utočište
ponoćnim skitnicama
i lice naše
jutarnjim rosama.
Nečujni vjetar ponijet će nam glasove daleko,
daleko..
Daleko od nas.
Bit ćemo jedno.
Ja i ti.
Ti i ja.
Bit ćemo radosni, snažni i hrabri,
i svečani, tako svečani,
među zvijezdama,
našim zvijezama...

On u jesen

Njegovo će lice iščeznuti
kao kad vjetar otpuhne
posljednje lišće s
već ogoljelog drveta.

Moje suze stopit će se
u svilu kiše.
Tako da nitko neće znati da postoje
i da su postojale.

A snove i nade ću sakriti
iza jesenjih magli.
Neka tamo čekaju proljeće
Kada će ponovno ugledati sunčev sjaj.

U jednu zoru

Lepezasti sjaj u krošnjama breza,
s Mjesecom nestaje trag srebra
i samoće na mom srcu,
sada se skriva u zelenom moru i pjesmi slavuja.

Paučinaste svjetleće niti ispisuju
ljubav sunca zrakom...

Rađa se mučno uzavrelo sunce!
(Kako li leptiri umiru mladi..)

Tišina para zrak vrišteći maglom.
Snene oči ne shvaćaju, tko je rastjerao
mračno nebo?

Tamo je, to oko Svemira.
Samo se skriva iza plamtećeg neba.

Ruke u noći

Tanka, mekana i svilena opna
razvučena do krajnjih granica.

Nabrekle žile, potoci života.

Utočište za zaostale poljupce,
kao rob pred kraljem predajem
ti svoje tajne.

Miris kruha, deterdženta i vina,
ljubavi, straha i smjelosti.

Miris života.

Pjesnici

Pjesnici su oni koji ovjekovjećuju
i opjevavaju bol svijeta,
miris cvijeća i ljubavi.

Oni daju smisao besmislenom
i spajaju nespojivo.

Oni ti na teret stavljaju
beskrajne uzdahe neuzvrćene ljubavi,
misterioznu ljepotu već zaboravljenih žena,
Hroptac smisla u stalnim maglama...

Samo da bi ti na časak zaživjeli u mislima.

1.

Ponovno vidim noćno nebo,
znam da sunce nije dovoljno
jako da ga pobijedi.
Ne znam je li to samo iluzija,
ti treptaji zvijezda?

Moje zvijezde su noćne lampe,
umrli krici dovedeni
u ovu dolinu neznanja.
Moj je noćni mir eksplozija Svemira
u treptaju vremena.

Vatromet mraka; sjene tame plešu
svoje ponoćne balove po tko zna
koji put. Uskoro će zora.
Svjetlost će samo na čas prekinuti
ono što traje u vječnost.

Ana

Sudbina će ti dati da
pogledaš svoj život
između dva vagona
u vječnom nizu vlakova
što putuju u
beskraj.

Svi će se tvoji uzdignuti trenuci
sapleti o ogradu straha
i neće dopustiti ljubavi
da ljepotom obasja
lica koja
voliš.

Uz tebe neće stajati nitko
tko će te štititi kad nahrupe
tereti i pogaze ti snagu,
sama ćeš grijeha nositi
kroz godine što nemilosno
prolaze.

Ali vrijeme ne prestaje opisivati
kružnice života.
Neuslišane nade ostaju u
podsvjesti onih koji cijene
slobodu.

Kaleidoskop tame

Síćušan slap bruji daleko
mrak se rasipa u tisuće boja.
Moje tijelo putuje u sumrak,
sumrak opkoljen hukanjem vlakova.

Duh bruji u visinama i okreće
nebrojene zvijezde; one su vatromet
života, one su ono što je prošlost
u svjetlosti upisala.

Okrećući slike opet i iznova otkrivam
ljepote neznane oku, duh počiva
u blaženoj nirvani nošen pjesmom
ispjevanom glasom zaboravljenog vremena.

Samo kad bih provirila iza granica
blještavila, spoznala bih svetu Bjelinu,
čudesno sunce što rađa boje
i otkriva nam komadiće Svemira...

Suncu

- ti izjutra već vidiš kako se
kao valovi lomimo
o stijenu
i kako se ponovno povlačimo
u dubine i putujemo
ne pomičući se
nikuda
i kako tumaramo dalekim
obalama u potrazi za
biserima koji su nam
zapravo pod
nogama
i kako teturamo u
vrtlogu mirisa i
gubimo se u jatu osamljenih
galebova
a u zalaz sunca
kada svi popadamo
u more more zaborava
reci mi
vide li se još moji
koraci u pijesku?

Čovječe stani

Dok ti crtaju po očima
još ima nade da iz
duše kapne suza,
izbriše tričarije i skice
i dođe do svjetla.

Ako ti i krenu mrljati
po srcu, još uvijek si među
živima ako otkucaj vatrene
krvi obriše sve kolorite...

Prekasno je kada ti oslikaju
Um
I odvoje san i javu
Tada si tuđinac u svojim mislima
I pokazivač smjera
Već poznatih puteva

Šalica

Samo krhotina na rubu šalice
Dovoljna je da razreže
najdeblje usne i da šikne krv -
crvena, mirisna, snažna...
Život. Život u našim venama.
Dok oči plutaju nebom
i kupaju se u svjetlima zore
u mojoj duši ključa tmina
kao vrela kava
u okhrnutoj šalici života.

Oprosti

Oprosti što plačem
Tek kada padne noć
Jer tada se dižem iz sna
u javu
I shvaćam koliko te nema.

Oprosti što pišem
I remetim tvoj mir
U maglici zvijezda
Jedino tako znam da te imam

Oprosti što plačem
Dok drugi šute i
snivaju snove
o tebi.

Noću mi bol donosi radost
koju utapa magla svakodnevnog smijeha...

Zvijezde

Znam da ću doživjeti da me vjetar
digne u najviše ekstaze
i da se kupam u hladnim, mokrim
špiljama, znajući
da ću dočekati jutro
bez sunčevog izlaska i svrkuta slavuja
i noći u kojima ću slijepiti
od beskrajne svjetlosti.

Znam da ću plivati u zanosima mašte
i tonuti u jezovita sjećanja davnih ljubavi.

Ali znam i to da neću hodati
pognute glave
i pogleda uprta u lažnu sigurnost
uličnih svjetiljki i prizemnih zlatnika...
(Je li to zato što ja kroz sivilo vidim zvijezde...?)

Čestica

Sve sam, od samoga početka.

Čestica života opipljivog,
miris uzavrele krvi u
vakuumu neznanja.

Ti. Što znadeš gdje sam.

Reci mi, reci,, tko sam!
Reci mi, hoću li izaći,
hoću li bujati,
gdje su okovi da ih razbijem,
hoću li ugledati svjetlo?

Znaš da jesam. Da ćutim. I dišem.
Nedaj. Nedaj da budem samo iskra.
Samo uzdah vremena.